

ПРЕЗЪ БОСФОРА

Помощникътъ на капитана, Юзовъ, громко извика отъ моста :

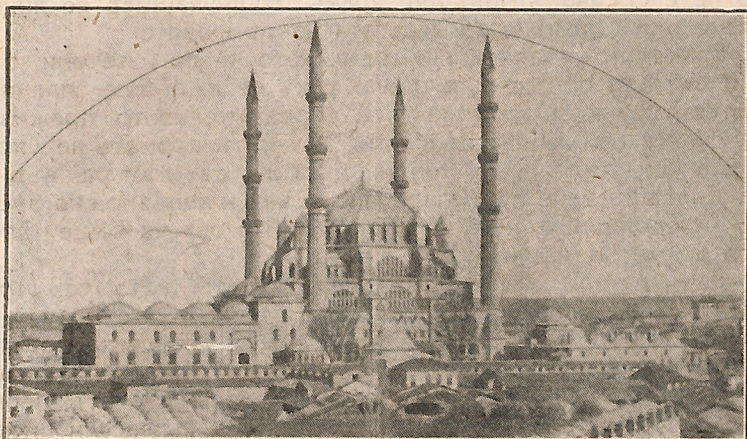
— Дежурний! Доложи на капитана: вижда се брѣгъ.

— Сега.

Цѣлото мургаво, изразително лице на помощника, съ рѣхави мустаци, се усмихваше. Той оживено понна да ми кима съ глава и почна да показва въ далечината, гдето въ синкавъ димъ се бѣлѣха облаци, неподвижни и леки, като димъ.

— Где е земята? Где? — внимателно и развълнувано се вглеждахъ азъ въ далечината и разпитвахъ, като вземахъ провесения на ремъкъ презъ плещитѣ ми биноколъ.

— Ето . . . ето . . . — указваше морякътъ.

Старинна джамия съ много минарета

— Нищо не виждамъ, освенъ . . . освенъ облаци. Пъкъ струва ми се, и рано е още.

— Да си призная, и азъ самъ не очаквахъ. Но тия облаци тамъ — тѣ сж земя. Ето и птици се появиха.

Надъ водата се носѣха леки, бѣли, като снѣженъ пухъ, чайки и острокрили птици, прилични на бекаси. И мнимитѣ облаци всѣка минута ставаха все по плътни. Показаха се малки параходчета на турски лодкари, леки, въздушни, сѣкашъ изтъкани отъ облаци, озарени отъ слънце.

— Къмъ залезъ ние ще бждеме въ Босфора, каза офицерътъ, — и това известие изпълни сърцето на юнга Коля съ радостенъ трепетъ. Презъ времето, когато параходътъ оти-